

Sīms apvilka burvja mēteli, viņš atkal bija savā slepenajā, tikai viņam piederošajā zemē. Tuvāk pieņirbināja rozā cūka un nelaimīgi šūpoja galvu.

“Notikusi liela nelaime!” viņa sūdzējās. “Mūs piemeklējis posts un bēdas.”

“Kas tad noticis, cūka?” Sīms jautāja.

“Neesmu nekāda cūka, esmu bizbizmārīte,” sacīja cūka. “Par cūku mani pārvērta! Uz slotas atlidoja raganas un tagad buras, ka vai nu!”

Sīmu tas saērcināja. Viņa burvju zemē tiesības delverēties nav nevienai raganai, šeit burt drīkst tikai viens cilvēks – pats Sīms. Bet, no otras puses, viņam bija gluži labs prāts, jo cīņa ar spīganu solījās būt aizraujoša.

“Tūlīt iesim pie tās raganas, es viņai vēl parādīšu!” paziņoja Sīms. “Rādi, kurp jāiet!”

“Bet vai es atkal kļūšu par bizbizmārīti?” vaimanāja cūka. “Es nepavisam negribu būt cūka, jo cūka nevar lidot un viņai nav skaistas, punktotas muguras.”

Sīms apsolīja, ka, līdzko cīņa ar raganu būs galā, tūlīt pārvērtīs cūku par bizbizmārīti. Viņi sāka iet, ceļā Sīms sastapa vēl neskaitāmas raganas ļaundarību pēdas. Bija noburti lieli bari dzīvnieku, suņi par kaķiem, zirgi par govīm, vilki par ēzeļiem un lāči par žurkām. Visi bija ļoti pikti, zākāja raganu, lūdza Sīmam palīdzību

un stāpīja savus svešos kažokus, lai dabūtu tos nost.

“Tas neko nelīdzēs,” Sīms sacīja vilkam, kuram raganas dēļ vajadzēja daudzīties apkārt kā ēzelim un kurš tagad pats ar zobiem rāva sevi aiz astes. “Tu tik un tā nedabūsi nost to ēzeļa ādu. Pacieties, gan es tevi atkal pārvērtīšu par vilku.”

“Jā, palūgšu gan,” sūrojās vilks. “Kolīdz paskatos atpakaļ un ieraugu ēzeļa pēcpusi, man siekalas saskrien mutē un es domāju – ahā, tur ir viens ēzelis! Tūlīt ielikšu ribās! Un tikai tad man atmiņā ataust, ka tas dibens taču pieder man! Miļlais burvi, ātrāk pārvērt mani atpakaļ par vilku!”

“Vispirms jātiek skaidrībā ar spīganu,” Sīms bargi sacīja, kā jau cienījamam burvim pienākas, un atstāja vilkēzeli kur stāvējušu. Viņš saprata, ka jau ticis stipri tuvu raganas midzenim, jo noburto dzīvnieku bija aizvien vairāk, un pat viens vectētiņš iztenterēja no krūma, nikni riedams. Sīms aptvēra, ka tas vis nav nekāds vectētiņš, bet suns burvestības varā, uz mirkli viņam pat kļuva bail, taču tad viņš atkal sajūtās kā varens burvis un nelikās ne zinis par vankšņošo vectētiņu, tikai uzbūra viņam uzpurni un soļoja tālāk. Un, re nu, – tagad viņš ieraudzīja raganu! Veča bija atbalstījusi slotu pret bērzu un būrās ar tādu sparū, ka galva kūpēja. Nabaga dzīvnieki lielās šausmās brēkāja un ņaukstēja, bet ragana neapžēlojās ne par vienu un visus nobūra.

“Ko tu tur īsti dari, vecā spīgana!” Sīms drosmīgi sauca. “Tas ir mans mežs, es nevienam neļaušu te darīt

blēņas!”

“Kā tu man aizliegsi?” ragana augstprātīgi jautāja. “Labāk stāvi klusu, citādi pārvērtīšu tevi par kurpju suku!”

Bet Sīms no raganas draudiem neizbijās, jo zināja, ka viņu neviens nevar noburt, tāpēc ka viņš pats ir varens burvis. Tā nu viņš tikai pasmējās par raganas vārdiem un sacīja:

“Tā kā tu joprojām turpini savus briesmu darbus, par sodu noburšu tevi pašu. Kļūsti par zebru!”

Ragana tūlīt tiešām pārvērtās par zebru, taču spējas joprojām nebija zaudējusi, iecirtās un zvezda:

“Nu, es varu būt arī zebra, man viens pīpī! Burt jau tāpēc nepārtraukšu!”

Un, apstiprinādama savus vārdus, pārvērtā kādu nevainīgu zaķi par ziloni, kurš, žēli brēkdams, ielēca krūmos tā, ka zeme norībēja.

Sīms sarauca uzacis un sāka raganu pārveidot dažādos dzīvniekos – zebra pārvērtās par peli, pele par govī, govī par degunradzi. Bet ādas maiņa raganu neietekmēja, viņa tik turpināja dzīt savus stiķus. Te ar reizi

Sīms raganu pārvērtā par aitu, bet laikam gadījās maza kļūme, jo piepeši klajumiņā stāvēja nevis jēriņš ar baltu vilnu, kādu Sīms bija iedomājies, bet gan Aitas kungs, un briesmīgā balsī kļiedza:

“Kāpēc gaitenis tik netīrs?”

“Lai viņa labāk tomēr ir ragana,” Sīms izbīlī nosprieda un atkal pārvērtā Aitas kungu par raganu. Tā smējās un sauca:

“Nu, nespēj vis mani pieveikt! Pārvērt mani, par ko gribi, es no buršanas neatstāšos, kamēr kaut jel kā spēšu izkliegt burvju vārdus!”

Sīms jau bija īstās spukās un nezināja padoma, taču, dzirdot raganas pēdējos vārdus, viņam radās laba doma. Ragana jāpārvērš par ko tādu, kas neprot runāt. Par putekļu vērpeti vai egles čiekuru... Lai tad vēl mēģina burt!

Sīms pakustināja roku, un ragana pārvērtās mazītiņā celmenē.

“Umm-umm-puk,” murmulēja ragana, jo sēnei jau nav mutes, tāpēc saprotami runāt viņa nespēja. Gribēja teikt:

“Zirgs! Tūlīt pārvērties par mušu!”, taču tā vietā nomurkšķināja tikai:

“Irr, urr, ušš!”

Zirgs nicīgi nospļāvās un atbildēja:

“Nesaprotu ne vārda!” Un ne par ko nepārvērtās.

Ragana traki samulsa un centās noburt kādu citu.

“Gliemezi! Pārvērties par vardi!” viņa gribēja uz-

saukt, taču atskanēja tikai:

“Ēz, āz!”

“Nesaprotu, saimniec!” bilda gliemezis un netraucēti lida tālāk.

Ragana elsa un stenēja, taču vairs nespēja noburt nevienu dzīvnieku, jo sēnes teiktais nevienam nepieļaca. Tā nu viņai neatlika nekas cits kā stāvēt klusu un pārtraukt nedarbus.

Dzīvnieki sauca urā, un kāda vāvere uz celma rībināja bungas.

“Ei, vāvere!” Sīms viņai uzsauca. “Tu drikssti to sēni nest uz savu migu.”

“Neesmu nekāda vāvere, esmu tīģeris!” vāvere celma galā aizvainoti iebilda, bet klāt pieklumzāja kāda žirafe un žēlabaini gaudās:

“Patiesībā es esmu vāvere, bet es vairs neietilpstu savā migā, kakls pārlietu garš.”

“Piedodiet, es aizmirsu, ka ragana te visu sagriezusi kājām gaisā,” sacīja Sīms. Viņam vajadzēja daudz laika, pirms dzīvnieki atguva savu iepriekšējo ārieni – cūka bizbizmārites, vectētiņš suņa, žirafe vāveres. Tikai sēne palika par sēni.

